

theol.
549

herl 25719

Lib 487,34

87
/34

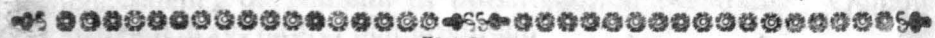
POSITIONES
DOGMATICO - HISTORICO
SCHOLASTICO - THEOLOGICÆ,
DE
SACRAMENTIS
IN GENERE
NEC NON
DE
BAPTISMO, CONFIRMATIONE,
EUCHARISTIA
IN SPECIE,
QUAS
AUSPICE SACRAMENTORUM AUTHORE
JESU CHRISTO,

PRÆSIDE
P. F. ARSENIO SAUTTER ORD. PRÆD.
SS. THEOLOGICÆ LECTORE ORDINARIO,

PROPUGNABIT
P. F. WENDELINUS CLOSTERMÄTTER
EJUSDEM ORDINIS AC STUDII ALUMNUS.

Eustadii in Templo Prædicatorio, Anno MDCCLXIX.
Die xxvii. Mensis Julii, Horis i. ii. iii. Pomeridianis.

CUM PERMISSU SUPERIORUM.

Ibidem

Typis Mariæ Elisabethæ Straußlin, Typogr. Aul. & Vid.

Si discernimus duo Testamenta, *Vetus*, & *Novum*, non sunt eadem Sacramenta, nec eadem promissa; eadem tamen pleraque præcepta... Præcepta eadem, Sacramenta non eadem, promissa non eadem. Videamus, quare præcepta eadem; quia secundum hæc Deo servire debemus. Sacramenta non eadem; quia alia sunt Sacramenta dantia salutem, alia promittentia Salvatorem. Sacramenta novi Testamenti dant salutem: Sacramenta veteris Testamenti promiserunt Salvatorem... Mutata sunt Sacramenta, facta sunt faciliora, pauciora, salubriora, feliciora. **S. AUGUST.** Enarrat. in Psalm. LXXIII.

Univ. Bibl.
München

DE SACRAMENTIS IN GENERE.

I.

Sacramentum nec mera externa fidei protestatio; nec nuda divinæ in nos Misericordiæ testificatio, aut promissionum divinarum sigillatio est, uti Sectarii prætendunt; sed signum rei sacræ sanctificantis homines, sensibile, permanens, a DEO institutum.

II. In Lege Naturæ aliquod Sacramentum, tanquam Remedium contra originale saltem pro parvulis extitisse, satis fundate conjecturat S. Augustinus l. 5. cont. Julian. c. 11, & Innocentius III. cap. *Majores*.

III. Plurium in Lege scripta Sacramentorum existentiam clare ex Florentini & Tridentini Decretis, ac variis Patrum loquendi formulis colligimus.

IV. In Lege Evangelica septem, nec plura, nec pauciora dari Sacramenta, Verbi divini tum scripti, tum traditi oraculis, ac constanti utriusque Ecclesiæ consensione docemur. Erubescere merito deberent Protestantes, quoties suam Augustanam Confessionem, duo tantum Sacramenta statuentem, non solum a Latinis Romæ, & Tridenti; sed & a Græcis Constantinopoli, ac Jerosolymis funesto anathematis fulmine confixam reminiscuntur.

V. Omnia N. L. Sacramenta, ceu composita physico-moralia, rebus quasi materia, & verbis quasi forma constare, Dogma est, eo certius, quo clarius in utroque prælaudato Concilio decisum.

VI. Formæ conditionalis ante Sæculum viii. in Ecclesiæ fastis nullum reperimus vestigium. Post Caroli M. Capitulationes in quibusdam privatis Ecclesiis: post Gregorii IX. Decretales, sufficienter promulgatas, in universa demum Ecclesia adhiberi cæpit.

VII. Non fides confidentialis in CHRISTUM, per Sacramentalem ritum excitanda; sed ipsa Sacramenta non ponentibus obicem Gratiâ Sanctificantem, & Justitiâ ex opere operato conferunt. Quidquid in contrarium Novatores obmurmurent.

VIII.

VIII. Per tria Sacramenta (Baptismum , Confirmationem , & Ordinem) Characterem spirituales, ac indelebilem animæ imprimi; primæva, ad nos usque propagata Traditio, & repetita Ecclesiæ definitio est.

IX. Sacramentorum Author idem, qui Ecclesiæ Fundator, CHRISTUS JESUS. Apostolos ut Sacramentorum quorundam Promulgatores; non ut Institutores veneramus.

X. Minister bonus & fidelis sua probitate ad Sacramenti valorem nihil confert, nec malus aut infidelis sua nequitia quidquam aufert; dummodo seriam, non solum externam, sed & internam, saltem generalem habeat intentionem.

XI. Rebaptizantium errorem aperte primus omnium Agrippinus Carthaginensium Antistes invexit. Eundem adoptarunt, & tanquam fidei veritatem acriter propugnarunt S. Cyprianus, Firmilianus, aliique Africae, & Orientis Episcopi.

XII. Stephanus PP. circa hanc controversiam nihil definitive decidit; multo minus, omnium promiscue hæreticorum baptismum approbando, ad hæresin oppositam transiit.

XIII. Concilium plenum, transmarinum, in quo Rebaptizantium tumultus sopitos, imo sublato esse, S. Augustinus l. 2. de baptis. c. 9. scribit, verisimilius non Arelatense, sed Nicænum I. fuit.

XIV. Peccatori occulto occulte, publico publice Sacramentum, a Pœnitentia diversum, postulanti iustissime denegatur petendum.

DE BAPTISMO.

I.

Baptismus Sacramentum regenerationis est, per lavacrum aquæ, in verbo vitæ. Latam inter CHRISTI, & Joannis Baptismata qui differentiam non cernunt, certe cum Lutero, aut Calvino cæcutiunt.

II. Liquidam Baptismi materiam nec vinea, nec chymia; sed simplex fons, aut flumen præbet; quæ, sive per immersionem, sive per affusionem unam, vel trinam applicata, sufficienter corpus abluit. *Can. de trina. de consecr. dist. 4.*

III. Forma Baptismi valida distinctam trium Divinarum Personarum, Actionis baptizandi, & Personæ baptizandæ expressionem contineat, necessum est. Quæ cum omnia in forma tam Latinorum, quam Græcorum involvantur, utraque legitima erit, atque conveniens.

IV.

IV. Baptisma in solo nomine CHRISTI collatum irritum est, semperque fuit, non obstante Nicolai I. Rescripto *ad Consultat. Bulgarorum*. Apostolos vero in solo JESU Nomine speciali ex privilegio quandoque baptizasse, nec ex sacra historia, nec quibusvis ex rationum momentis evincitur.

V. In mira ad Jordanis aquas apparitione non præfigurata; sed exercite facta est Baptismi institutio, ubi Pater in nube, Filius in carne, Spiritus S. in columba adfuit.

VI. Baptismi Lex primum post Passionem, & Resurrectionem *Matth. ult.* est lata, ubi Salvator suos discipulos hunc in modum est affatus: *Data est mihi omnis potestas in cælo, & in terra. Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus S.* Hinc

VII. Necessitas Baptismi ad omnes gentes, & gentium individua sese extendit, ita quidem, ut parvuli unico Baptismi flumine ad Regna sidera transvehi; adulti, a Tyrannide immunes, Baptismo vel fluminis, vel flaminis, peccata abstergere debeant.

VIII. Ordinarius Baptismi solemnis Minister vi ordinationis suæ omnis, & solus Sacerdos est; Diaconus nonnisi extraordinarius; unde absque urgente necessitate sollemniter baptizare citra irregularitatis periculum non potest. *Cap. Si quis. De cler. non ordinat. minist.*

IX. Parvulos, adhuc in utero materno reclusos, haud satis fundate baptismi capaces declarant quidam Recentiores: semel in lucem editos stulte a Baptismo arcant Waldenses; sacrilege rebaptizant Anabaptistæ.

X. Pueros infidelium & judæorum, Principibus christianis politice tantum subjectorum, illicite baptizat, qui-cunque baptizat; cum injuriam vel invitis parentibus, vel Sacramento irroget satis palmarem.

DE CONFIRMATIONE.

I.

Confirmatio omnes Sacramenti proprie dicti, a Baptismo distincti, notas habet. Unde spernenda Novatorum dictæria, quibus illam ceu inanem, ac otiosam ceremoniam impetunt.

II. De essentiali Confirmationis materia Doctores catholici illi verius sentire videntur, qui eam adæquate in Chrismatione, ac concomitante manus impositione sitam esse, tuentur.

III. Ritus, quo Chrisma per Episcopi benedictionem consecratur, nedum antiquissimus; sed & ad Sacramenti valorem omnino necessarius

rius est. Opposita Scoti, aliorumque sententia hujus nostræ certitudinem, non probabilitatem elidit.

IV. Relictis variis, de Confirmationis forma varia opinantibus, cum Duce, & Doctore nostro Angelico, eam solummodo tanquam essentialem agnoscimus, quam Episcopus in Chrismationis actu pronuntiat.

V. Sacerdotem simplicem veluti ordinarium Confirmationis Ministrum prorsus inepte intrudere affectavit Photius. Neque audiendi Durandus, Estius, & alii, Presbyteris etiam extraordinarium Confirmandi Ministerium denegantes; hisce enim Conciliorum Decreta, & Pontificum Indulta non pauca refragantur.

VI. Confirmationis Necessitas tanta non est, ut de illorum, qui eam vel ignorant, vel secluso contemptu procrastinant, æterna salute desperemus; quamvis præmaturam Sacramenti hujus saluberrimi susceptionem omnibus summopere commendemus.

DE SS. EUCHARISTIA.

I.

CHRISTUS eo, quo passus est, anno Paschatis celebrationem nec omisit, nec antevertit, sed consueto, a lege constituto die, luna scilicet decima quarta desinente, & decima quinta incipiente Agnum commedit paschalem; adeoque panem azymum consecrando **Ss. Eucharistiæ** instituit Sacramentum.

II. Unde nec judaicus, nec superstitiosus est azymorum apud Latinos usus: sed rationalis, & **CHRISTI** factio perquam conformis; licet panis fermentatus adhuc valide, & licite a Græcis adhibeatur.

III. Mystra ille in vanum laborat, qui panem ex tritico non confectum aut vinum de vite non collectum consecrare attentat.

IV. Modicæ aquæ cum vino permixtio nullo præcepto divino; sed statuto mere ecclesiastico est introducta; valida itaque in solo vino facta consecratio. Utrum aqua prius in vinum converti possit? Physiologi viderint.

V. Salvator non solo interno voluntatis imperio; nec benedictione quadam ignota; sed verbis, adhuc hodie usitatis, palam prolatis, utramque consecravit speciem.

VI. Verba nec præcedentia: *Qui pridie* &c. ad formam Panis; nec subsequencia: *Novi Testamenti* &c. ad formam Calicis essentialem spectant; clarius equidem priora Sacerdotis agendi modum, posteriora Sanguinis effectum, non ipsam conversionem significant.

VII. Nedum malos Theologos, sed laxos insuper Legistas Sacramentarii se exhibent, dum CHRISTI Legislatoris, ac Testatoris ultima verba ad vanos tropos, & metaphoras detorquent.

VIII. Nihilo melius assellæ Lutheri audiunt, qui Deum aut impanatum, aut farinaceis panis pannis involutum intra cordis sui palatum recipere credunt.

IX. Facta semel consecratione nec panem, nec vinum; sed solum CHRISTUM, DEUM, & Hominem vere realiter sub speciebus eucharisticis contineri sacer insinuat Textus, confirmat Traditio, ac multiplex convenientiæ persuadet Ratio.

X. Miram hanc CHRISTI DOMINI præsentiam ad breve admodum vel manducationis, vel asservationis tempus plane arbitrarie post Melancthonem Lutherani restringunt; defectionis siquidem tam subitanæ radicem nec Scriptura, nec Ratio detegit.

XI. Sancta igitur, ac ab omni idololatriæ suspitione immunis illa Catholicorum consuetudo; qua Panem Angelorum, ad ægrotos deportandum in Tabernaculis asservant; devote adorandum in Templis exponunt; publice magnificandum in Processionibus circumferunt.

XII. Religiosus pariter, ac pius Summi Pontificis Urbani IV. zelus, qui Ss. mi Corporis CHRISTI Festum, Leodii jamjam introductum, data Bulla ad universam Ecclesiam extendit; solemnique pompa quotannis celebrari præcepit.

XIII. Devotissimum huic Festivitati correspondens Officium totum D. THOMÆ AQUINATI, ceu Authori, debemus, qui aliunde suis in Scriptis adeo perspicue, pulchre, ac solide de hoc Sacramento discurret, ut tanquam *bonus Scriptor* ab incarnata DEI Sapientia commendari; ac tanquam *Eucharisticus Doctor* passim ab Eruditis salutari sit meritis.

XIV. Sublimis Eucharistiam conficiendi Potestas non Diaconis, multo minus Laicis; sed solis Presbyteris competit, quibus & congruit, ut sumant, & dent cæteris.

XV. Diaconis Corporis & Sanguinis CHRISTI Dispensationem committi posse, antiqua Ecclesiæ praxis demonstrat. Laicos olim panem Eucharisticum, mundis linteolis involutum, arculis inclusum quandoque domum reportasse, ibidem asservasse, novimus; Eundem vero aliis proprie dispensasse, nullibi scriptum invenimus.

XVI. Adulti ad Sacram Synaxin aliquoties, & præprimis in mortis articulo suscipiendam præcepto divino; ad Eam singulis annis sumendum præcepto ecclesiastico obligantur. Cap. *Omnis utriusque. de pœnit. & remiss.*

XVII.

XVII. Huic Ecclesiæ præcepto minime satisfacit, qui sacram Buccellam velut alter Judas dente sacrilego premit. Hinc haud immerito contraria nostræ ab Innocentio XI. proscrip̃ta est propositio.

XVIII. Calicis usus de Jure divino omnibus Fidelibus ex æquo non debetur; primis Ecclesiæ sæculis etiam Laicis est concessus; justissimis tamen ex causis postea iterum denegatus.

XIX. Eucharistia, ritu liturgico legitime confecta, nedum Sacramenti; sed & Sacrificii incruenti Dignitate eminet; unde nihil omnino obstat, quo minus in propitiationem &c. tam pro vivis, quam pro defunctis DEO offeratur.

XX. Adeo pia, ac utilis est Missarum privatarum celebratio, ut non nisi suadente, & urgente diabolo eam Lutherus abrogarit. Hujus facti, vel potius delicti, optima probatio, est propria Martini confessio. *Lib. de abrog. Miss. privat.*

I. O. G. D.

